

Arrest

nr. 89 603 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 oktober 1993 te Kumba. U woonde bij uw moeder te Kumba tot ze stierf in 2005, en u ging daarna samen met uw twee zussen wonen bij uw grootmoeder in Kumba. Op 12 december 2005 werd u benaderd door chieft Mukete, die u aanbood u te helpen en uw studies te betalen. U ging met hem mee, maar u moest gedwongen werken op een rubberplantage die eigendom is van chieft Mukete. U werkte er van december 2005 tot juli 2010. Wanneer u weigerde te werken werd u mishandeld en u bent ook tweemaal seksueel misbruikt geworden door twee bewakers. Op 15 juli 2010 kwamen uw oom en enkele andere mannen u bevrijden. De bewakers lieten u op bevel van chieft Mukete gaan, en chieft

Mukete zei dat hij u wel zou terugvinden. U ging samen met uw nonkel naar Kumba waar u een nacht verbleef, en zette daarna uw reis verder naar Mamfé waar uw nonkel woonde. Te Mamfé verbleef u een maand en twee weken in het ziekenhuis. Na uw ontslag uit het ziekenhuis, verbleef u nog een week in Mamfé, en u vertrok op 1 september 2010 uit Kameroen. Op 2 september 2010 kwam u aan in België en u vroeg er asiel aan op 3 september 2010.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt

Voorafgaandelijk dient opgemerkt dat u, in het kader van uw asielaanvraag, verklaard heeft geboren te zijn op 4 oktober 1993. De Dienst Vreemdelingenzaken uitte op 3 september 2010 twijfel omtrent de door u beweerde leeftijd, waarna een medisch onderzoek werd uitgevoerd op 15 oktober 2010, teneinde na te gaan of u al dan niet ouder bent dan 18 jaar. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 12/08/2011 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, waarbij reeds rekening gehouden werd met de door u op 21 maart 2011 voorgelegde geboorteakte, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op datum van 15 oktober 2011 een leeftijd had van minimum 20,6 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u merkwaardig genoeg geen enkele poging ondernam om de in Kameroen aanwezige beschermingsmogelijkheden te benutten.

Gevraagd of uw nonkel of uw grootmoeder, naar aanleiding van uw verdwijnen, naar de politie zijn gegaan om dit aan te geven, antwoordde u het niet te weten. U voegde eraan toe dat, indien ze uw verdwijning zouden hebben aangegeven, de politie eerst geld zou vragen om benzine te kopen, om u te kunnen zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd of Mukete, na uw ontsnapping, niet vreesde dat u naar de politie zou gaan, antwoordde u dat, indien u naar de politie gestapt zou zijn, de politie bang zou zijn om iets tegen Mukete te ondernemen. U verklaarde dat mensen die geld hebben, meer macht hebben en mensen zonder geld onder druk kunnen zetten (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Ter verduidelijking gevraagd waarom u niet naar de politie bent gegaan, om aan te geven wat er met u was gebeurd, antwoordde u opnieuw dat de politie, alsook 'de mensen', Mukete vrezen (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Gevraagd hoe u weet dat iedereen zo bang is van Mukete, gaf u aan dat dit komt omdat hij een zeer sterk en machtig mens is, en dat er wordt gezegd dat hij ook tovenaarsmacht bezit (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Gevraagd waarom hij zo machtig is, antwoordde u **dat u het niet weet**, en dat je, als je geld hebt, je ook macht hebt in Kameroen (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Gevraagd wat u kunt vertellen over Mukete, verklaarde u **niet veel over hem te weten**, en dat u enkel weet dat hij bezig is met rubbervelden en dat hij communiceert met de ouderen van de gemeenschap en invloedrijke mensen in het land (zie gehoorverslag CGVS, p.11). **Het dient opgemerkt dat uw onwetendheid, en verder de dermate vage verklaringen uwentwege, omtrent de persoon en functie van Mukete - iemand die u, naar uw beweringen, meer dan vier jaren gevangen hield en verplichtte arbeid te verrichten - niet van die aard zijn dat er niet van u verwacht kan worden op zijn minst een poging te hebben ondernomen om bescherming te zoeken in Kameroen.** Aangezien u niet in staat bent enige relevante redenen aan te geven voor de door u vermeende 'macht en invloed' van Mukete, noch voor uw verklaringen dat de politie bang zou zijn voor Mukete, kunt u het CGVS niet overtuigen dat u welgegronde redenen had om de beschermingsopportuniteiten in Kameroen - op alle mogelijke niveaus - niet te benutten. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt tevens dat traditionele leiders in Kameroen, zoals onder meer chiefs, wel degelijk gerechtelijk vervolgd kunnen worden in Kameroen. Daarenboven verklaarde u zelf dat de enige vrees die Mukete zou kunnen hebben, na uw ontsnapping uit de rubberboerderij, erin bestond dat u zou vertellen wat er op dat veld allemaal gebeurt, en dat de mensen er zouden achter komen wat Mukete met kinderen doet (zie gehoorverslag CGVS, p.19). **Deze verklaring wijst er allerminst op dat Mukete ongenaakbaar zou zijn en immuun voor vervolging vanwege de Kameroense autoriteiten.** Concluderend kan dan ook gesteld worden dat, zelfs indien uw verklaringen een grond van waarheid zouden bevatten - hetgeen in deze verder betwist wordt - **u nog steeds de mogelijkheid had om bescherming te zoeken bij de Kameroense autoriteiten**, hetgeen u naliet te doen. Het principe van internationale bescherming wordt immers gekenmerkt door een subsidiair karakter ten aanzien van de in uw land van herkomst aanwezige beschermingsmogelijkheden. Het principe van internationale bescherming impliceert dan ook dat u - binnen de grenzen van het redelijke - al het mogelijke onderneemt opdat u bescherming zou worden geboden door de Kameroense

autoriteiten alvorens internationale bescherming te vragen. Gezien uw verklaringen hieromtrent, dient vastgesteld dat aan deze vereiste niet voldaan is.

Voorts kunnen nog enkele ernstige bemerkingen worden gemaakt bij het door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde geboortecertificaat.

Op het door u neergelegde geboortecertificaat staat vermeld dat het werd opgesteld op datum van 13 oktober 2009, een moment waarop u zich, naar uw eigen verklaringen, nog steeds in gevangenschap bevond op de rubberplantatie van chieft Mukete. U verklaarde dat het betreffende geboortecertificaat zich bij uw grootmoeder bevond vooraleer het u werd opgezonden (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U verklaarde dat uw grootmoeder niet wist waar u zich, sinds de door u geopperde ontvoering door chieft Mukete, bevond en dat ze oud is en niet zou weten waar u te zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U verklaarde eveneens dat uw grootmoeder uw verdwijnen nooit heeft aangegeven bij de politie (zie gehoorverslag CGVS, p.17). **Het dient opgemerkt dat het feit dat uw grootmoeder dit geboortecertificaat zou hebben aangevraagd, op een moment dat ze reeds bijna vier jaar niet wist waar u zich bevond, uiterst vreemd bevonden wordt. Dat uw grootmoeder zich gedurende een viertal jaar in de onwetendheid bevond wat betreft uw verblijfplaats en reden van verdwijnen, en het nooit opportuun achtte uw verdwijning te melden bij de autoriteiten, valt niet te rijmen met de vaststelling dat ze ruim drie jaar na uw verdwijning een geboortecertificaat van u laat opstellen.** Daarenboven is door middel van medisch onderzoek aangetoond dat de op het geboortecertificaat vermelde geboortedatum, niet correct kan zijn. Als laatste dient nog vermeld dat 'Prince Ekale Mukete' vermeld staat als getuige van de geboorteverklaring. Laatstgenoemde is beter bekend als 'chieft Mukete', de burgemeester van Kumba en zoon van opperste chef van de Bafaw-etnie. Gezien deze de titel van 'chieft' draagt en van etnische origine Bafaw is, dient opgemerkt dat deze door opmerkelijk veel gelijkenis wordt gekenmerkt als de persoon door wie u beweert vervolgd te zijn geworden. Inzoverre beiden eenzelfde persoon betreffen, doet het door u neergelegde geboortecertificaat - uitgereikt door onder meer de medewerking van Prince Ekale Mukete - verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag.

Verder kunnen enkele fundamentele bedenkingen worden gemaakt bij de door u opgeworpen vervolgingsfeiten, die van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen verder teniet doen.

Gevraagd of u vrienden had onder de andere jongeren die werkten op de plantage van chieft Mukete, antwoordde u bevestigend en vermeldde u een vijftal namen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd hoe deze er terecht gekomen waren, antwoordde u dat u het niet weet en dat niemand zijn verhaal aan anderen vertelde (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Opnieuw gevraagd of ze u nooit vertelden waarom ze daar waren, stelde u plots uw verklaringen bij en zei u dat uw vriend (D.) er was gekomen omdat hem beloofd was dat hij betaald zou worden voor het werk. Ter verduidelijking gevraagd of de anderen dan nooit vertelden hoe ze daar terecht kwamen, antwoordde u wederom ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p.13). **Het dient opgemerkt dat uw verklaringen, namelijk dat u tijdens de meer dan vier jaar durende periode dat u verbleef op de rubberboerderij, nooit met anderen sprak over de wijze waarop ze in het kamp terechtgekomen waren, niet weet te overtuigen. Daar u zelf beweert er op onrechtmatige wijze terechtgekomen te zijn, kan op zijn minst worden verwacht dat u bij de anderen informeert naar de wijze waarop zij er terechtgekomen zijn. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid betreffende uw verklaringen dwangarbeid te hebben verricht op de rubberplantatie in Kameroen.**

U verklaarde verder dat de chauffeur uw nonkel te Mamfé op de hoogte bracht van uw verblijfplaats, en dat deze u op 15 juli 2010 kwam bevrijden samen met enkele andere mannen (zie gehoorverslag CGVS, p.10 en p.16). U verklaarde dat uw nonkel de bewaker vroeg waar u zich bevond, dat hij geweld gebruikte opdat uw nonkel naar u toe gebracht zou worden, en dat er een groot gevecht ontstond tussen uw nonkel en zijn kompanen enerzijds, en de bewakers anderzijds (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd wie de mannen waren met wie uw nonkel kwam om u te bevrijden, antwoordde u **het niet te weten**. Gevraagd of u dan niet weet wie zij waren, of hoe uw nonkel hen kende, verklaarde u dat het waarschijnlijk mensen zijn die uw nonkel kende, en dat u ze niet kent. U verklaarde evenmin te weten hoe uw nonkel aan deze mensen kwam, noch hoe uw nonkel deze mensen meenam (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd hoe uw ontsnapping precies verliep, verklaarde u dat er aan de poort een bewaker stond met een lijst van namen van de mensen die er werkten. U verklaarde dat uw nonkel en zijn kompanen de bewaker dwongen de lijst te overhandigen en dat ze naar de plaats werden gewezen waar u werkte. U verklaarde dat uw nonkel uw naam riep, u naar hem toeliep en een bewaker vroeg wie uw nonkel is, waarop deze antwoordde **dat u zijn zoon bent** (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U verklaarde daarnaast dat een van de bewakers zei de chieft in te lichten, dit ook deed, en dat de chieft zei u te laten gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.16-17). Gevraagd of Mukete wist dat het uw oom was die u hielp ontsnappen, antwoordde u bevestigend. Gevraagd hoe hij wist dat het uw nonkel

betrof, antwoordde u dat de bewakers van Mukete het hem hadden verteld, **dat uw nonkel een bewijs moest voorleggen dat hij wel degelijk uw nonkel is** en dat hij toen zijn identiteitskaart heeft voorgelegd. Gevraagd waarom u eerst zei dat uw nonkel geweld gebruikte om binnen te geraken, en dat u op een later moment dan weer verklaart dat uw nonkel een identiteitsbewijs moest voorleggen bij het binnengaan, antwoordde u dan weer dat het identiteitsbewijs eerst niet voldoende was en dat ze daarna geweld gebruikten om binnen te raken (zie gehoorverslag CGVS, p.18). **Gezien het uiterst vage karakter van uw verklaringen betreffende uw ontsnapping, alsook de manier waarop uw antwoorden wijzigen naargelang de u gestelde vragen, dient geconcludeerd dat deze vaststellingen verder afbreuk doen aan de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de dwangarbeid die u zou hebben verricht op de rubberplantatie in Kameroen. Daarnaast dient ook opgemerkt dat uw verklaring, namelijk dat er aan de ingang van de rubberboerderij een bewaker zou hebben gestaan met een namenlijst van de op de boerderij werkzame slaven, uiterst vreemd bevonden wordt. Gezien uw verklaringen dat iedereen die er werkte, slaaf was, en dat Mukete's enige vrees erin bestond dat zou uitkomen wat er op de boerderij gebeurde en wat hij met kinderen deed, is uw verklaring aangaande de namenlijst van tewerkgestelde slaven, allerminst geloofwaardig.**

U verklaarde na uw ontsnapping naar Kumba te zijn gegaan, waar u een nacht verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p.10 en p.18). Gevraagd waarom u voor één nacht naar Kumba ging, antwoordde u weinig verhelderend dat u er moest passeren op weg naar Mamfé. U verklaarde dat de rubberboerderij waar u als slaaf werkte, zich in 'Mathor' bevond (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U bedoelde waarschijnlijk 'Mator Butu', gezien er geen enkele andere plaatsnaam 'Mathor' gevonden kan worden in de provincie 'South-West' te Kameroen. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat, **om van Mator Butu naar Mamfé te reizen, het niet nodig is om langs Kumba te passeren.** Gevraagd of u niet bang was om naar Kumba te gaan, aangezien chief Mukete er woonde, antwoordde u, opnieuw weinig verhelderend, dat u daar aan gedacht had, en dat Mukete vanalles kon doen toen jullie daar waren. U verklaarde dat uw nonkel er ook aan dacht en dat jullie best uit Kumba vertrokken (zie gehoorverslag CGVS, p.18). **Het dient te worden opgemerkt dat, na meer dan vier jaar in gevangenschap te hebben geleefd en verplicht te zijn geworden dwangarbeid te verrichten, het onbegrijpelijk is dat u, na bevrijd te zijn geworden, gaat overnachten uitgerekend in de stad waar uw vervolger - die naar uw eigen verklaringen machtig en sterk is - woont. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen met betrekking tot uw asielrelaas.** U verklaarde, na uw aankomst in België, van uw vriend te hebben vernomen dat uw nonkel in elkaar geslagen is door mannen van Mukete en dat deze eisten dat u werd teruggebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11). Gevraagd hoe deze daarvan op de hoogte was, antwoordde u ontwijkend dat u uw vriend per telefoon had verteld wat u was overkomen, en dat uw vriend u zei dat hij zeker was dat het die mensen waren die uw nonkel sloegen en dat er mensen gekomen waren die jullie niet kenden (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Opnieuw gevraagd hoe uw vriend wist dat uw oom geslagen werd, verklaarde u dat het chauffeurs waren die zeiden dat uw nonkel te Mamfé in elkaar geslagen was. Gevraagd welke chauffeurs dat dan waren, verklaarde u dat hij u niet zei wie het was, maar dat verschillende chauffeurs dat nieuws rondbazuinden (zie gehoorverslag CGVS, p.21). **Het dient opgemerkt dat deze verklaringen allerminst geloofwaardig zijn. Dat u van uw vriend, met wie u pas weer in contact kwam na uw aankomst in België en die jarenlang niet op de hoogte was van uw wedervaren, vernam dat chauffeurs, die u verder niet kent, het nieuws rondbazuinden dat uw oom in elkaar werd geslagen, weet niet te overtuigen. Verder is hiermee ook niet opgehelderd hoe de chauffeurs in kwestie op de hoogte zouden zijn van het feit dat de mannen die uw nonkel elkaar sloegen, van hem eisten dat ze u zouden terugbrengen. Temeer u zelf verklaarde dat de enige vrees die Mukete zou kunnen hebben na uw ontsnapping, erin bestond dat aan het licht zou komen wat er allemaal op het veld gebeurde en de mensen erachter zouden komen wat hij met kinderen doet (zie gehoorverslag CGVS, p.19), is uw verklaring dat voor u onbekende chauffeurs rondbazuinden dat uw nonkel in elkaar werd geslagen door mannen van Mukete die eisten dat u zou worden teruggebracht, des te opmerkelijker. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat uw nonkel door mannen van Mukete in elkaar geslagen werd.**

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof gehecht worden aan de door u afgelegde verklaringen aangaande de door u geopperde vervolgingsfeiten in Kameroen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof gehecht worden aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten, en heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel

risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en het motiverings- en redelijkheidsbeginsel.

In het feitenrelaas zoals weergegeven in het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij heel zijn leven ervan uitging te zijn geboren op 4 oktober 1993.

Verzoeker herhaalt dat hij in Kameroen geen bescherming kon krijgen omwille van de macht van Mukete. De informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) toont niet aan dat alle traditionele leiders veroordeeld kunnen worden. Chief Mukete is een traditioneel leider met veel macht gezien hij tevens lid is van de CPDM, de partij van de Kameroense president. Ter staving voegt verzoeker twee artikels bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2).

Zijn opmerking dat Mukete bang was had betrekking op het feit dat deze angst had dat mensen te weten zouden komen wat er gebeurde op zijn boerderij en dat hij zo klanten zou verliezen. Dit slaat niet op zijn angst voor de politie.

Verzoeker herhaalt dat zijn geboortecertificaat bij zijn grootmoeder was doch dat hij niet weet hoe en waarom dit document in 2009 werd aangevraagd. Hij poogde contact op te nemen met zijn grootmoeder doch vernam dat deze is overleden zodat hij hierover niet meer informatie kan krijgen. Het CGVS insinueert dat het geboortecertificaat niet waarheidsgetrouw is doch toont dit niet aan. Het CGVS stelt daarenboven zonder enig bewijs dat de persoon die dit certificaat mede ondertekende dezelfde persoon is als degene die hij vreest. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde artikels blijkt nochtans onbetwistbaar dat Chief Mukete voluit Nfon VE (Victor) Mukete wordt genoemd terwijl Prince Ekale Mukete een afdelingsvoorzitter en volledig ander persoon is.

Wat betreft de contacten met de andere jongens op de plantage kan verzoeker slechts herhalen dat niet of weinig werd gesproken over hoe men daar terecht kwam. Iedereen zat er als slaaf zodat het weinig uitmaakte hoe men er precies terecht kwam. Verzoeker wenst voorts aan te stippen dat hij gedetailleerde beschrijvingen gaf over het werk dat hij op de plantage verrichtte.

Aangaande zijn ontsnapping stelt verzoeker dat zijn nonkel eerst diens identiteitskaart toonde, zei wie hij zocht en vroeg om de lijst van personen die op de plantage werkten doch toen dit niet bleek te lukken geweld gebruikte. Er is geen tegenstrijdigheid in zijn verklaringen; hij had alleen het voorleggen van de identiteitskaart vergeten te melden bij zijn eerste verklaringen. Verzoekers verklaringen over de ontsnapping waren ook niet vaag.

Omtrent hun overnachting in Kumba voert verzoeker aan dat de weg naar Mamfé slecht en lang is zodat hij wel terug moest naar Kumba om van daaruit met een stevige auto naar Mamfé te kunnen rijden. Hoe dan ook bleef hij slechts één nacht in Kumba.

Verzoeker kan voorts alleen maar bevestigen dat hij het nieuws van het in elkaar slaan van zijn oom vernam van zijn vriend, die het op zijn beurt vernam van chauffeurs in Kumba.

Thans heeft verzoeker vernomen dat zijn oom in de gevangenis zit.

2.1.2. Verzoeker legt in het kader van onderhavig beroep per aangetekend schrijven de kopieën neer van een attest van zijn oom en een vonnis dat tegen zijn oom werd uitgesproken (rechtsplegingsdossier, stukken 4 en 11). Ter terechtzitting brengt hij de originelen bij van de twee voormelde documenten en legt hij de omslag neer waarin deze werden verstuurd (*ibid.*, stuk 13).

2.2.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Daar waar verzoeker verklaarde te zijn geboren op 4 oktober 1993 en hij deze verklaring staaft met een geboortecertificaat, blijkt uit leeftijdsonderzoek dat hij verscheidene jaren ouder is dan hij voorhielt te zijn en dat de neergelegde geboorteakte niet van aard is om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken (administratief dossier, stuk 8). Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht geoordeeld dat verzoeker niet kon worden beschouwd als minderjarige. Hoe de bewering dat hij zijn hele leven dacht te zijn geboren op 4 oktober 1993 afbreuk kan doen aan deze vaststelling kan niet worden ingezien.

Verzoeker verklaarde bij het CGVS dat hij werd vervolgd door chieft Mukete doch hij legde uiterst vage verklaringen af omtrent deze persoon. Zo bleek hij niet te weten of deze persoon ook daadwerkelijk ergens chieft van was of dat deze zo gewoon werd genoemd. Evenmin wist hij van welk dorp of welke stad deze persoon chieft was. Gevraagd of Mukete chieft was van een dorp, antwoordde verzoeker ontwijkend: *“Wij noemen mensen zo, zoals mensen (...) in Nigeria meneer zeggen (...) Mensen die rijk zijn, worden chieft genoemd”*. Nogmaals gevraagd of Mukete dan geen chieft was van een dorp of een stad, kwam verzoeker niet verder dan te stellen: *“Sinds ik klein was, heb ik steeds gehoord dat ze hem chieft Mukete noemden, ik weet niet of hij chieft is van dorp”*. Verzoeker bleek bovendien zelfs de volledige naam van chieft Mukete niet te kunnen geven. Wanneer hem werd gevraagd om spontaan iets over deze persoon te vertellen kwam hij niet verder dan aan te geven dat hij niet veel wist over hem persoonlijk en dat hij enkel wist dat hij bezig is met rubbervelden en communiceert met de ouders van

de gemeenschap en invloedrijke mensen. Voorts beweerde verzoeker enerzijds dat de politie en de mensen bang waren van Mukete omdat deze een zeer machtig man was, doch kon hij anderzijds niet preciseren waarom deze persoon zo machtig was (administratief dossier, stuk 4, p.11, 20). Dat verzoeker dermate vage verklaringen aflegt aangaande zijn beweerde vervolger ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn relaas. Indien hij daadwerkelijk gedurende vijf jaren gedwongen zou zijn tewerkgesteld op de rubberplantage van Mukete, zou zijn ontsnapt en verdere vervolging door Mukete vreesde, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich wanneer hij nog bij zijn oom in zijn land van herkomst verbleef zou hebben geïnformeerd over de beweerde actor van zijn vervolging alvorens de drastische beslissing te nemen om zijn land te verlaten. Minstens kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich naar aanleiding van zijn asielaanvraag en voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS enigszins zou hebben geïnformeerd over en op de hoogte zou zijn van de voormelde essentiële gegevens betreffende deze persoon, te meer daar Mukete blijkens zijn eigen verklaringen een machtig, gekend en gevreesd figuur was, hij zijn vrees koppelde aan diens machtspositie en er over deze persoon blijkens de artikelen bij het verzoekschrift en de nota de nodige informatie terug te vinden was op het internet. Deze gegevens zijn immers essentieel om een inschatting te kunnen maken van het risico dat verzoeker zou lopen bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Dat hij in het verzoekschrift bijkomende informatie verstrekt over Mukete doet aan zijn onwetendheid tijdens het gehoor bij het CGVS geenszins afbreuk.

Verzoeker legde daarenboven vage verklaringen af aangaande de personen die samen met hem op de plantage tewerkgesteld werden. Hij verklaarde immers dat hij aldaar een aantal vrienden had en noemde in dit kader een vijftal namen doch hij bleek niet in staat aan te geven hoe deze vrienden op de plantage waren terechtgekomen en stelde in dit kader dat niemand zijn verhaal aan de anderen vertelde. Vervolgens gaf hij aan dat D. hem wel vertelde dat beloofd werd dat hij zou worden betaald voor het werk doch dat hij geen geld kreeg en herhaalde hij dat de anderen nooit vertelden hoe zij daar terechtkwamen. Dat verzoeker en zijn vrienden hierover niet zouden hebben gepraat in de periode van bijna vijf jaren waarin hij op de plantage werkte is niet aannemelijk, te meer gelet op de wijze waarop verzoeker zelf op deze plantage terecht zou zijn gekomen en gelet op zijn verklaring dat volgens hem iedereen op de plantage daar werkte als slaaf en werd gedwongen er te werken (*ibid.*, p.13). Net omdat iedereen er zat als slaaf kan immers worden aangenomen dat zij het zouden hebben gehad over de wijze waarop zij in deze situatie verzeild geraakten.

Nog daargelaten de vraag of zijn verklaringen ter zake al dan niet incoherent zijn, dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker uitermate vage verklaringen aflegde inzake de wijze waarop hij met de hulp van zijn oom kon ontsnappen. Zo bleek hij slechts te kunnen gissen hoe de chauffeur zijn oom wist te vinden. Voorts kon hij niet aangeven wanneer de chauffeur naar zijn oom ging of hoelang na zijn gesprek met de chauffeur zijn oom werd ingelicht. Verder wist hij niet wie de mensen waren die hem samen met zijn oom kwamen bevrijden en kon hij van geen van hen de naam geven. Hoe zijn oom deze personen kende of meenam wist hij ook niet (*ibid.*, p.16). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker zich omtrent het voorgaande zou hebben geïnformeerd aangezien hij na zijn ontsnapping nog een tijd bij zijn oom verbleef alvorens het land te verlaten. Bovendien bleek hij niet te weten of zijn oom of grootmoeder ooit naar de politie gingen naar aanleiding van zijn verdwijning, en dit ondanks dat zijn oom hem wel zou hebben gezegd dat deze hem reeds voor zijn ontsnapping trachtte te vinden (*ibid.*, p.17).

Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker, na gedurende bijna vijf jaren gedwongen te zijn tewerkgesteld en te zijn vastgehouden op de rubberplantage van Mukete en nadat hij met de hulp van zijn oom kon ontsnappen, eerst naar Kumba zou reizen en aldaar een nacht zou verblijven met zijn oom alvorens naar Mamfé te vluchten. Uit zijn verklaringen, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt immers dat Mukete, zijn beweerde vervolger, in Kumba woonde en dat deze erg machtig is (*ibid.*, p.10-11, 18). Dat zij om naar Mamfé te reizen eerst langs Kumba moesten (*ibid.*, p.18), en dit volgens het verzoekschrift omdat zij een stevige auto nodig hadden wegens de staat van de weg naar Mamfé (rechtsplegingsdossier, stuk 1), kan deze vaststelling niet ontkrachten. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn oom zouden vermijden om zich in Kumba te vertonen. Verzoeker stelde immers zelf dat Mukete veel kon doen wanneer zij in Kumba waren en dat ook zijn oom dacht dat het er voor hen gevaarlijk was (administratief dossier, stuk 4, p.18). Dat zij desondanks zelf naar Kumba gingen in plaats van bijvoorbeeld één van de mannen die zijn oom vergezelden naar daar te sturen om een wagen te gaan halen is niet aannemelijk. Nog minder geloofwaardig is het dat zij aldaar nog een nacht zouden hebben verbleven, hetgeen het risico om te worden gevonden gevoelig vergrootte.

Verzoeker verklaarde voorts dat hij in Mamfé na twee dagen ziek werd, gedurende anderhalve maand werd opgenomen in het ziekenhuis, nadien nog een week bij zijn oom verbleef en daarna het land verliet (*ibid.*, p.17). Hij brengt, ondanks dat dit gelet op voormelde verklaringen van hem kan worden verwacht, echter niet het minste begin van bewijs bij van deze beweerde opname in het ziekenhuis van Mamfé.

Bovendien brengt verzoeker niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dit klemt nog des te meer daar hij over zijn reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Hij bleek immers niet te kunnen preciseren hoe de volledige naam luidde onder dewelke hij zou hebben gereisd. Van welke nationaliteit het paspoort was dat voor zijn reis werd gebruikt wist hij ook niet. Bovendien wist hij niet waar hij een tussenlanding zou hebben gemaakt en kon hij niet aangeven met welke vliegtuigmaatschappij(en) hij zou hebben gereisd (*ibid.*, p.8-9; stuk 9, verklaring, nr.34-35).

Verzoeker beweerde voorts dat zijn oom na zijn vertrek uit zijn land van herkomst in elkaar zou zijn geslagen door mannen die door chieft Mukete werden gestuurd en die eisten dat verzoeker zou worden teruggebracht, doch hij legde blijkens de verklaringen zoals aangehaald in de bestreden beslissing uiterst vage en onaannemelijke verklaringen af omtrent de wijze waarop zijn vriend dit zou hebben vernomen zodat aan de bewering dat zijn oom door mannen van Mukete in elkaar zou zijn geslagen geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker komt ter zake niet verder dan te stellen dat hij alleen maar zijn verklaringen van bij het CGVS kan bevestigen, hetgeen deze vaststelling niet kan ontkrachten.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaanvraag.

De bijgebrachte documenten vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

Wat betreft verzoekers geboorteakte (administratief dossier, stuk 12: documenten), werd reeds hoger vastgesteld dat de inhoud hiervan niet strookt met en niet opweegt tegen het uitgevoerde leeftijdsonderzoek, hetgeen de bewijswaarde van dit stuk relativeert. Dit klemt nog des te meer daar dit stuk zou zijn uitgereikt in 2009, aldus in de periode tijdens dewelke verzoeker beweerde gedwongen op de rubberplantage van Mukete te hebben verbleven en op het ogenblik dat hij reeds vier jaar spoorloos was voor zijn familie, zodat niet kan worden ingezien waarom zijn familie dergelijk stuk zou aanvragen (administratief dossier, stuk 4, p.12, 17). Hoe dan ook bevat dit document geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen inzake verzoekers asielaanvraag.

De informatie bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2) bevat geen concrete gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Het attest van verzoekers oom vermag evenmin de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen (rechtsplegingsdossier, stukken 4 en 13). Vooreerst kan worden opgemerkt dat dit stuk uitgaat van een familielid van verzoeker en uitdrukkelijk werd opgesteld ten behoeve van zijn asielaanvraag. Derhalve gaat het niet uit van een objectieve bron en vertoont het een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter, zodat aan dit stuk geen bewijswaarde kan worden gehecht. Daarenboven is de inhoud van dit attest, ondanks dat het uitgaat van de oom die hem zou hebben geholpen bij zijn ontsnapping, bij wie hij zou hebben verbleven voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst en die hem zou hebben geholpen het land te verlaten, flagrant in strijd met verzoekers verklaringen, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder ondermijnt. Verzoeker verklaarde immers omtrent de omstandigheden waarin hij door chieft Mukete werd meegenomen naar diens rubberplantage dat hij zich wanneer Mukete kwam, buiten bevond en op de hoek van de weg stond, alsmede dat hij in de wagen van Mukete stapte nadat Mukete hem meelokte door middel van een list, meer bepaald door hem te beloven hem te helpen en zijn studies te betalen (administratief dossier, stuk 4, p.8, 10, 12). Tevens gaf hij aan dat hij slechts twee jaar nadat hij naar de rubberplantage werd gebracht vernam dat hij daar diende te werken om de schuld van zijn vader in te lossen (*ibid.*, p.13). Volgens het attest van verzoekers oom zou chieft Mukete echter samen met een aantal van zijn manschappen met geweld verzoekers huis zijn binnengevallen, hem aldaar hebben gearresteerd omwille van de schuld van zijn vader, hem hebben gedetineerd en hem gedwongen hebben overgebracht naar de rubberplantage. Voorts verklaarde verzoeker dat bij zijn ontsnapping één van de bewakers chieft Mukete opbelde, alsmede dat deze telefonisch aan deze bewaker meedeelde dat zij niet moesten vechten en verzoeker

moesten laten gaan (*ibid.*, p.17), terwijl volgens het attest van verzoekers oom chieff Mukete, nadat deze werd ingelicht, in persoon naar de plantage kwam en aldaar besliste om verzoeker te laten gaan.

Aangaande het vonnis op naam van verzoekers oom (rechtsplegingsdossier, stukken 11 en 13), kan worden opgemerkt dat de hierop afgebeelde stempels *prima facie* kleurenkopieën van stempels lijken te zijn, hetgeen de bewijswaarde van dit stuk ondergraaft. De bewijswaarde van dit stuk wordt bovendien volledig ondermijnd doordat dit vonnis, blijkens de hoofding ervan, zou zijn uitgesproken op vrijdag 19 maart 2011, en dit terwijl 19 maart 2011 geen vrijdag maar een zaterdag was. Dit klemmt nog des te meer daar ook de inhoud van dit stuk niet kan worden gerijmd met verzoekers verklaringen. Blijkens dit vonnis zou verzoekers oom immers reeds in juli 2010, hetzij onmiddellijk nadat deze verzoeker hielp ontsnappen, zijn gearresteerd, ondervraagd en vrijgelaten op borg. Desalniettemin heeft verzoeker van dit alles nergens ook maar enige melding gemaakt, en dit ondanks dat hij na zijn ontsnapping, na de vermeende arrestatie en vrijlating op borg van zijn oom en voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst nog gedurende een week bij deze oom zou hebben verbleven eind augustus 2010.

De omslag waarin voormeld attest en vonnis werden opgestuurd naar verzoeker bevat voorts geen elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.5. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS